

عنوان مقاله:

مدل توسعه مکانی و ارتقاء کیفیت محیطی پیادهراههای شهری با رویکرد زمینه گرا (نمونه موردی: پیادهراه بوعلی همدان)

محل انتشار:

فصلنامه محیط شناسی، دوره 46، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهسا اردلان - کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه بوعلی سینا، همدان، ایران

حسن سجاذزاده - دانشیار دانشگاه بوعلی سینا، همدان

محمد سعید ایزدی - استادیار شهرسازی، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه بوعلی سینا، همدان، ایران.

خلاصه مقاله:

رویکرد پیاده مداری خیابان ها و میدان های شهری، به دنبال ارتقاء کیفیت زندگی و نگرشی انسانی به فضا می باشد، که در این میان توجه به زمینه ها و بسترهای فرهنگی و اجتماعی محیط، نقش مهمی در توفیق و یا عدم توفیق تبدیل فضاهای عمومی به پیاده راه های شهری خواهد داشت. پیاده راه بوعلی یکی از محورهای مهم در بافت متراکم و مرکزی شهر همدان می باشد. این پژوهش به دنبال مدل توسعه در پیاده راه بوعلی شهر همدان و همین طور یافتن راهکارهایی جهت ارتقاء کیفیت های محیطی است. برای این منظور با ۶۰ نفر از افراد شامل: متخصصین معماری و شهرسازی، مدیران شهری، گردشگران، کسبه و کاربران پیاده راه، مصاحبه عمیق به روش گلوله برفی انجام شد. شیوه ی تحلیل داده ها به وسیله ی کدگذاری باز، کدگذاری محوری، و کدگذاری گزینشی انجام شد که در نهایت ۱۳۶ در قالب مفهوم و ۳۳ مقوله استخراج و استنباط گردید. نتایج پژوهش نشانگر آن است که پدیده محوری در راستای توسعه پیاده راه بوعلی، ارتقاء حضورپذیری و هویت فضایی می باشد. بدین ترتیب این روش با در نظر گرفتن همه جنبه های اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی، عملکردی، محیطی و کالبدی مکان، منجر به ایجاد ارزش افزوده جدیدی در پیاده راه بوعلی می شود.

کلمات کلیدی:

پیاده راههای شهری، پیاده راه بوعلی، حضور پذیری، کیفیت محیطی، همدان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1560536>

